

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji

Nedjelja, 6. ožujka 2016.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

U petnaestom poglavlju Lukina Evanđelja nalazimo tri prispodobe o milosrđu: o ponovno pronađenoj ovci (rr. 4-7), o ponovno pronađenoj drahmi (rr. 8-10) te veliku prispodobu o izgubljenom sinu, ili bolje, o milosrdnom ocu (rr. 11-32). Danas bilo bi lijepo da svaki od nas uzme Evanđelje, to 15. poglavlje Evanđelja po Luki i pročita te tri prispodobe. U sklopu korizmenog hoda, Evanđelje nam donosi upravo ovu potonju prispodobu o milosrdnom ocu, čiju su protagonisti otac i njegova dva sina. Priča nam daje razumjeti neke osobine ovog oca: to je čovjek uvijek spreman oprostiti i koji se nada protiv svake nade. Posebno je dojmljiva njegova tolerancija zbog odluke mlađeg sina da ode od kuće: mogao se protiviti, znajući da je ovaj još uvijek nezreo, mlad, ili potražiti nekog odvjetnika da mu ne da baštinu, budući da je još uvijek na životu. Umjesto toga, omogućuje mu da ode, iako predviđa moguće opasnosti. Tako Bog postupa s nama: ostavlja nas slobodne, čak i da pogriješimo, jer nas je stvorio kao bića koja uživaju veliki dar slobode. Na nama je dobro ga koristiti. Taj dar slobode koji nam Bog daje uvijek me zadivljuje!

Ali odvajanje od toga sina je samo fizičko; otac ga uvijek nosi u svom srcu; s povjerenjem čeka njegov povratak; pogleda na put u nadi da će ga vidjeti. I jednog dana ga ugleda izdaleka (usp. r. 20). To znači da se taj otac svaki dan penjao na terasu da vidi da li mu se sin vratio! Ganuvši se kada ga je ugledao, trči mu ususret, grli ga i ljubi. Kolika nježnost! Taj je sin počinio velike grijehe! A otac ga tako dočekuje.

Jednak stav otac ima i prema starijem sinu, koji je uvijek bio kod kuće, a sada je ogorčen i protestira zato što ne razumije i ne dijeli svu onu dobrotu prema bratu koji je pogriješio. Otac izlazi susrest također tome djetetu i podsjeća ga da su oni uvijek bili zajedno, sve im je zajedničko (r. 31), ali treba prihvatiti s radošću brata koji se napokon vratio kući. I to mi doziva u pamet jednu stvar: kada se pojedinac osjeća grešnikom, osjeća se zaista malenim, ili kao što sam od nekih – mnogih – čuo: "Oče, ja sam prljavština!", tada je trenutak da se pođe Ocu. Međutim, kad se

pojedinač osjeća pravednim – "Uvijek sam postupao dobro..." –, Otac nas svejednako ide tražiti, jer taj stav da se osjećamo pravednim je loš stav: to je oholost! To dolazi od đavla. Otac čeka one koji se priznaju grešnicima i ide tražiti one koji se osjećaju pravednima. To je naš Otac!

U ovoj prisposobi se također može nazrijeti i treći sin. Treći sin? A gdje to? On je skriven! To je onaj koji "nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe "opljeni" uzevši lik sluga"(Fil 2, 6-7). Taj Sin-sluga je Isus! On je produžetak Očevih ruku i srca: on je prigrlio izgubljenog sina i oprao mu prljave noge, on je pripremio gozbu za slavlje oprostjenja. On, Isus uči nas da budemo "milosrdni poput Oca".

Lik oca iz prisposobe otkriva Božje srce. On je milosrdni Otac koji nas u Isusu ljubi preko svake mjere, uvijek očekuje naše obraćenje svaki put kada pogriješimo; čeka naš povratak kad se udaljimo od njega misleći da možemo bez njega; on je uvijek spreman otvoriti svoje ruke što god da se dogodilo. Poput oca iz Evanđelja, Bog nas također nastavlja smatrati svojom djecom kad se izgubimo i dolazi nam ususret s nježnošću kad se vraćamo Njemu. I govori nam s velikom dobrotom kad mislimo da smo pravedni. Pogreške koje činimo, čak i ako su velike, nimalo ne okrnjuju vjernost njegove ljubavi. U sakramentu pomirenja uvijek možemo krenuti iznova: On nas prihvaća, vraća nam dostojanstvo njegove djece i kaže nam: "Samo naprijed. Budi u miru! Ustani, idi naprijed!".

U ovom dijelu korizme koji nas još dijeli od Uskrsa, pozvani smo intenzivirati nutarnji hod obraćenja. Pustimo da do nas dopre pogled pun ljubavi našeg Oca i vratimo se njemu svim srcem, odbacujući svaki kompromis s grijehom. Neka nas Djeвица Marija prati sve do životvornog zagrljaja s Božjim milosrđem!

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

izražavam svoju blizinu Misionarkama ljubavi zbog velike žalosti koja ih je snašla prije dva dana s ubojstvom četiriju sestara u Adenu, u Jemenu, gdje su pomagale starijim osobama. Molim za njih i za druge osobe ubijene u napadu, kao i za članove njihovih obitelji. To su današnji mučenici! Ne završavaju na naslovnica novina, nisu vijesti: oni daju krv za Crkvu. Te osobe su žrtve napada onih koji su ih ubili ali su i žrtve ravnodušnosti, ove globalizacije ravnodušnosti, koju nije briga... Neka Majka Terezija prati u raj svoje kćeri mučenice ljubavi i zagovara za mir i sveto poštivanje ljudskih život.

Kao konkretan znak predanosti miru i životu želim spomenuti i izraziti divljenje zbog inicijative humanitarnih koridora za izbjeglice, koja je nedavno pokrenuta u Italiji. Taj pilot-projekt, koji povezuje solidarnost i sigurnost, omogućava da se pomogne osobama koje bježe od rata i nasilja, poput stotinu izbjeglica koji su već prebačeni u Italiju, među kojima ima i bolesne djece, invalidnih

osoba, ratnih udovica s malom djecom i starijih osobe. Raduje me također što je ova inicijativa ekumenska, budući da je podupire Zajednica svetog Egidija, Savez evangeličkih crkava u Italiji, valdenške i metodističke crkve.

[...]

Molim vas da se spomenete u molitvama mene i mojih suradnika, koji ćemo od večeras do petka sudjelovati na duhovnim vježbama.

Svima želim ugodnu nedjelju! Dobar tek i doviđenja!